

Távkapcsolat

és elért a kábító hiány
nem bénít le, hanem szakít,
szét, és szétesik az összes darab,
lepottyan, s nem szedjük fel,
csak tükrébe bámulunk,
egymás kezét fogva, képzeletben.

A fém patkány éve

fullánkját konnektorba fúrta
az adapter
sikít, de csak halkán –
a hűtő bűgva válaszol,
nappali és konyha párbeszédét
hallgatom, miközben a háló
pihen (még nem kell strázsálnia,
senki nem alszik), a fürdőszoba
pedig csempéivel visszhangozza a
hat hónapja szünni nem tudó
csapcsöpögést.

rálátok a szomszéd háztetőre,
függönyünk résein át szűrődik
be hozzánk a rothadás, cserepenként
múlik az idő, mállik szét, és csak
a távolban magasodó dombhát
nyújt valamennyi reményt arra,
hogy érdemes házépítésbe kezdeni,
nem idén nyáron, persze,
előbb le kell omolnia az összesnek,
idé, a térdünk elé.

Szürke nap

a járólapok matt négyzetei mellett
ott visít az aszfalt, amelyen
mocsos víz csurog, s ezt süti a nap.
belegurul egy autókerék,
az abroncs pecsétje a fűúton tovahalad.

a tárgyaknak nincs önálló fényük,
a színtónus percenként módosul.
egy tócsa gyűrűjében sziporkázik a szürke,
loccsan a vízfény, át a fiú
sustyákis dzsekijére.

szövetszálak bozóttüze lángol és perceg itt:
szürke bőrét vedli a kabát, narancsló léláva
lesz belőle
vagy csipkebokor,
majd hamu – örökszürke, napkorongfekete.

Veres Erika (1986, Érsekújvár) költő, műfordító, az Isztambul Egyetem Német Nyelv és Irodalom Tanszékének doktorandusza. Első verseskötete *Duett a sárban* címmel jelent meg (Kalligram, 2019).